

# Petr Hampl: jakým způsobem je také třeba vést boj za zachování našeho národa

- CZ24 News | 17. března 2020

ČESKO: PETR HAMPL vysvětluje, jakým způsobem je také třeba vést boj za zachování našeho národa, aniž by nás to stálo nadměrné úsilí

V několika posledních článcích na Protiproudu jsem se zabýval tím, jak mohou běžní občané svými aktivitami přispět k urychlení eroze současného politicko-ekonomického systému. Pokud si snad někdo nebyl jist, že radikální změně systému je podmínkou záchrany civilizace, po událostech posledních týdnů už není co řešit. Otevřený turecký útok podporovaný vedením EU, velkými médii i nejbohatšími korporacemi potvrzuje, že není žádná hranice, kde by se rozklad zastavil. A stejná skupina lidí šíří klimatické šilenství i masové kastrování populace.

Rozpad stávajícího řádu představuje pokaždé riziko a krátkodobé dopady jsou vždy negativní. Jenže v našem případě je zjevné, že pokračování stávajících trendů by znamenal zánik civilizace a fyzické zničení národů.

## **Občané nového světa**

Protože nás zajímají možnosti obyčejných lidí, nebudu se v textu věnovat nejvyšším patřům nové aristokracie. Ty v tuto chvíli poškodit nemůžeme a musíme počkat, až se zničí samy. Zranitelnější ale jsou nižší vrstvy byrokratických aparátů – řadoví manažeři, vedoucí oddělení, nižší ministerští úředníci, řadoví pracovníci neziskovek, běžní vysokoškolští učitelé a další. Tato vrstva je početně mnohem větší, a pokud by se rozpadla nebo začala revoltovat, rozpadne se celý systém.

Takový rozpad (ve smyslu kontrarevoluce) nemůže vyvolat nikdo z nás. Ale můžeme rozpad nepatrně urychlit a snad i přispět k tomu, že bude mít méně dramatickou podobu. K tomu potřebujeme rozumět mechanismům, které lidi udržují v poslušnosti, a na základě toho pak napadat jednotlivé části.

Největší roli samozřejmě hraje korupce – granty, dotace, odměny, bonusy... zkrátka, mnozí lidé dostávají více peněz než by si dokázali vydělat jinde a než odpovídá jejich užitečnosti. S tím nenaděláme nic a musíme prostě počkat, až zdroje dojdou.

Je také důležité, aby existovaly alternativní zdroje informací, a to takové, které jsou solidní a kvalitně zpracované. Správní občané nového světa jsou samozřejmě vycvičení, aby takové informace nepouštěli do svého mozku. Ale čistě statisticky se musí čas od času vyskytnout někdo s alespoň dočasným zájmem o to, jak jsou věci doopravdy.

## **Jednorozměrná společnost**

Ještě důležitější ale je, aby existoval svět, ve kterém je možné svobodně žít a myslet. Lepší lidé jsou samozřejmě důkladně cvičeni k tomu, aby lidmi z takového světa pohrdali. Přesto je tomu pořád tak, že mnozí mají bývalé spolužáky, staré kamarády a jiné příležitosti vyjít ze své bubliny. Velmi rychle zjistí, že i na druhé straně jsou stejně zábavní společníci, že jsou navíc vesměs vzdělanější a lépe informovaní. Tato možnost se, žel, týká spíše starších lidí. Absolventi víceletých gymnázií a následně humanitních vysokých škol žádné staré kamarády z jiného prostředí nemají. Pro ně je vykrouknutí

z bubliny mnohem těžší.

Podstatné je taky snížit bariéru, která brání opustit svět sklobetonových centrál a osvojit si normální řemeslnický život. O tom jsem psal minule.

Dnes upozorním na další problém, kterým je „jednorozměrnost“ sociální struktury. Ten výraz bývá spojován s jedním ze zakladatelů neomarxismu Herbertem Marcusem, ale zde mám na mysli něco jiného. Ve většině společností tomu bývá tak, že postavení člověka je určeno jeho bohatstvím (případně příjmem) a prestiží. Být bohatý je lepší než být vážený, nicméně i prestiž bez bohatství přináší určité výhody. Lidé se k vám chovají o něco lépe a prokazují vám spoustu drobných laskavostí. Ty výhody dopadají i na vaše blízké, pro které je pak o něco snadnější snášet, že si toho nemohou koupit tolik.

Extrémním případem byla česká normalizace. Disident třeba přišel o bydlení, ze zajímavé práce byl převelen do kotelny, ale aspoň maličko mu to kompenzovalo chování lidí, kteří mu klepali na rameno a vyjadřovali úctu. A sem tam došlo i na podpultové zboží.

## Čím bojovat

Ale i v klidnějších dobách je dobrá pověst důležitá. Učebnice říkají, že když máte dobrou pověst, bude větší zájem uzavírat s vámi dohody, jenže to v reálném životě nevyužije každý. A navíc platí, že být úspěšný a bohatý je beztak nejlepší. Nicméně i ten, komu se tolik nedaří, ale poctivě pracuje a stará se o svou rodinu, cítí určité uznání. I když nevydělá víc než na skromný příbytek a jen tak tak pokryje základní výdaje, těší se určité úctě. „Nedaří se mu, ale je to poctivý pracovitý člověk,“ říkají lidé kolem. Pořád má něco, co nepoctiví zbohatlíci nemají. Právě toto vědomí je často tím, co rozhodne, že se chudší lidé nevydají cestou zločinu ani zneužívání dávek. Zachovávají si morálku a zdravé návyky, což zvyšuje šance, že v lepších dobách se přece jen zadaří. Nebo alespoň jejich dětem. A také to udržuje společenství lidí, kteří ctí stejné hodnoty a jsou připraveni bojovat za vlast.

Z toho je jasné, proč se třeba majitelé továren a další úspěšní lidé snažili takové vnímání podporovat. Chtěli, aby společnost fungovala. Konec konců, kdo jiný z toho měl větší prospěch než oni? A to je právě to, co se teď mění. Buď se šplháš na stále vyšší pozici nebo o všechno přijdeš. Nejen o peníze, ale také o prestiž, vážnost a důstojnost. Budeš vyvržen ze světa správných lidí, tvoji blízcí se za tebe budou stydět. Nikomu už totiž nezáleží na fungující společnosti. Jde jenom o to jak udržet nižší vrstvy ve strachu. Tak, aby se neodvážili nejen dělat problémy, ale aby neriskoval ani nezávislé myšlení a cítění. Nejen názory, ale i city jsou předepsány – příslušník domnělé elity musí být správně optimistický, správně milovat korporaci, být správně rozhořčen každým výrokem Miloše Zemana a cítit správný smutek nad klimatickou změnou.

Jak tento nástroj ovládání oslabit? Prokazovat úctu lidem, kteří se nebojí vyjadřovat vlastenecké postoje a nekorektní názory. Nemusí to stát moc peněz. Někdy stačí laskavé slovo, jindy povzbuzující e-mail, jindy zase pozvání, drobný dárek nebo pochvala na sociálních sítích. Nebo článek na malém vlasteneckém serveru. Nebo cokoliv jiného. Je správné, aby se vlastenci těšili lepšímu zacházení než ostatní.

Nic z toho není převratnou novinkou. Všichni víme, že k dobrým lidem bychom se měli chovat lépe než k ostatním. Ale jde také o to, aby lidé vyvržení z nóbl světa za nekorektní názory věděli, že tím neztrácejí lidskou hodnotu. Že sice pro bývalé kolegy přestávají existovat, ale že je mnoho jiných, kteří jejich poctivost ocení.

Což je, mimochodem, důležité i kvůli nastupující generaci. Aby si co nejvíc mladých uvědomovalo, že svět netvoří jen Emma Smetana a teplí youtubeři, ale že vedle toho je tu celá paralelní společnost

s vlastním hodnotovým systémem.

A že být v něm váženou osobou je hodnota, kterou nelze koupit.